

EELK KADRINA KATARIINA KOGUDUSE HÄÄLEKANDJA

ELULÄTE

märts 2025 nr 113

SÕNA

Inimene ei ela üksnes leivast, vaid inimene elab kõigest, mis lähtub Issanda suust. 5Ms 8:3

MÕTE

Jeesus tsiteerib Piiblit. Ta teeb seda oma kolmekordses kiusamise loos, kus ta alistas kuradi kõrbes. Too püüdis Jeesust ahvatleda tema missioonist loobuma, kuid Jeesus oli kuulekas Isa tahtmisele. Ainult nii pidi lunastus inimkonnale tulema. Et Sõna saab lihaks. Lõpuni.

Paastuajal vaatame endasse ja viskame minema asjad, mis ei kõlba Jumala riigile. Me ei saa seda välja teenida, meid võetakse sinna vastu ainult armust. Kuid enda juures midagi parandada on siiski meie võimuses.

PALVE

Hea Jumal! Anna, et alanud paastuaeg oleks meile õnnistuseks, kasuks ja rõõmuks! Aamen

EESTI TEOLOOGE - REIN KIVILOO

PASTOR, KES KUTSUS NING SAI ISE KUTSUTUD

Esimese kevadkuu ajalehes tuleb juttu vennastekoguduse vaimulikust, muusika armastajast Rein Kiviloo. Rein Kiviloo võib vaieldamatult pidada oma kodumaale ja ametile elu lõpuni truuks jäänud jumalasulaseks. Ta sündis veebruaris 1931 aastal.

20. jaanuaril 1957 aastal nimetatakse Tallinna Vennastekoguduse algatusel Voldemar Raklese asemele vend Kiviloo ja saadetakse vaimulikule tööpõllule Lääne-Virumaale, väikesesse Avispea Vabakogudusse.

Oikumeenilise mõtteviisiga Kiviloo haarab ka kohe härjal nii öelda sarvist. Tehes koostööd nii Väike-Maarja luterliku koguduse kui läheduses asuva Kiltsi tööpunkti, toob ta piirkonda elevust ja vaimuliku ärkamist. Tema väga täpselt ja hea sõnastusega jutlused kõnetavad nii lähemalt kui kaugemalt tulijaid. Kiviloo oma isaliku ja vennaliku iseloomuga püüdis armastusesidemeid koguduste vahel tugevamaks muuta. Tihti külastas ta haigeid ja vaevatuid nende kodudes, trööstis ja lohutas ning jagas Jumala Sõna kui selleks tekkis vajadus.

Aktiivse kultuuriloo eest seisjana tõstis Kiviloo kogudustes ausse rahvakalendri tähtpäevad, vastlad, tuhkapäeva, suvistepühad. Koos abikaasa Hilda Kivilooga uuris ta kohaliku kodulugu ja aitas majapidamistöodes seal, kus vaja.

Suure panuse andis pastor Kiviloo aga kohaliku muusikatöö arendamisse. Triigi, Avispea ja Määri kohalikest laulvatest meestest moodustatud kvartett teenis

pühapäeviti nii kodukogudust, kuid esines kaugemalgi. Aastatel 1957-1969 virgutati kiriku laulukoori tegevust. Kiviloo kirjutas ka ise laulusõnu, kuid viisistajaid tuli paraku pealinnast otsida. Tema tuntum luuletus "Jeesus, iga päev su armu näen, mis kestma jääb" sai lauluks 1968 aasta sügisel, täpsemalt oktoobris.

Kiviloo huvitus Vana Testamendi teoloogiast, sõnastades dekalooги(kümme käsku) olulisuse, ütles ta, et kui maainimesed päevas kasvõi 20 minutit leiavad, et Pühakirja lugeda.

Jumalateenistused toimuvad leerimajas iga kuu 2. ja 4. pühapäeval algusega kl 11. Tere tulemast!

**Skänni QR
ja toeta oma
kodukogudust
AITÄH!**

I

“Herbert, ärka ometi!”

Mees avas aeglaselt silmad selle peale, et keegi teda tugevasti õlast raputas. Herbert, oli 49-aastane, tugeva kehaehitusega kunstnik ja äratajaks ei olnud hetkel keegi muu, kui ta 17-aastane kasupoeg, Lauri.

“Mis on? Hakkad kuhugi minema või?” Kasuisa ringutas ja ajas end väga aeglaselt voodist välja.

“Ja, armas paps! Olengi juba hilinemas. Ütlen nii palju, et kohvi ja taldrik kiluvõieleibadega on köögilaua. Ma siis läksin.”

Korteriuks langes noormehe järel pauguga kinni. Herbert torkas paljad jalad toatuhvlitesse ja tosserdas kööki. No, et see pidu pidi eile õhtul ka nii pikale minema! Pea lõhkus veel praegugi valutada. Ta istus laua taha ja jäi taldrikule pandud kiluvõileibu põrnitsema. Seitse aastat tagasi oli temast saanud üksikisa 10-aastasele nagamannile, sest Klaarika, tema eks, oli kohvrid pakkinud ja uue silmarõõmuga päevapealt Hispaaniasse põrutanud, lubades mitte kunagi tagasi naasta. Kui siis tol päeval, Herbert mitme tassi kange kohvi abil asjast kuidagi pilti ette hakkas saama, oli Klaarika äraminekust ikka kahju küll. Päevad aga möödusid ja ajapikku liikus elu oma harjumuspärasestesse rööbastesse. Herbert harjus tasapisi uue elukorraga ja pidi tihti tunnistama, et mõnikord oli poisist isegi abi. Nüüd oli aga kõik muutunud. Kuidagi rõõmutu ja trööstitu tundus see tänapäevane hommik ja söögiisu ei olnud üldse. Mõnikord kisub lihtsalt tuju sandiks! Herbert teadis küll, et ega tema ainuke üksikisa pole. Siin, Nõgesnõmmel oli neid veel mitu: Vahur oma epilepsia haige poja Joonasega ja päris mitmed veel. Sellest kunstnik Pihlakast oleks Herbertil aga nii mõndagi jutustada. Olid ju mõlemad mehed omamoodi konkurendid, mis siis, et Vahur oli taluperemees, aga näe, nemad poisiga, pidid ühes köök-toas kuidagi hakkama saama. Suvel küll oli mõte toale vahesein ehitada, aga siis olid õhtused peod linnas jälle pikale veninud ja sinna see ehitamine jäi.

Herbert tõusis, läks voodi juurde tagasi ja ajas dressid endale selga. Dressipluusi pani palja ihu peale, sest ega tal täna kuhugi kiiret ei olnud. Mis see Lauri oli nüüd öelnudki? Et jääb hiljaks? No jäägu peale. Egas tema süüdi ole, et pois ei oska õigel ajal kella helisema panna. Riidesse saanud, istus kunstnik uuesti köögilaua taha ja lonksas tassist musta kohvi.

Uhh, nagu tõkat maitstes see! Ta vaatas aknast välja ja lükkas tassi endast tülpimuse tundega eemale. Mis kasu oli talle sportlikust välimusest, jõusaalis rühmamisest, kui Lauri lihtsalt pidevalt kopsu üle maksa ajas! Ja, jah, tänapäeval rääkisid kõik kasvatusajakirjadki ning muud targutajad veel pealegi, et lapsega tuleb rääkida, et ka noormeestega tuleb piisavalt avameelne olla. Räägiti koguni kärgperede lõimumisest, ja, jah, see pidavat nüüd lausa uuema aja moesõna olema! Neil oli eile õhtul Lauriga tõsine sõnavahetus olnud, korteri

koristamise ja toas suitsetamise teemal. Kuid kasuisa oli jäänud endale kindlaks, poiss hoidku oma suu selle koha pealt parem kinni! Herbert teadis, et nendel hilisteismelistel jäi tihtijagu õigust veel ülegi. Tema polnud aga kaks nädalat juba midagi paberile maalinud. Pintsliid seisid kurvalt nurgas maasikamoosi purgis ja võisidki seal kuntsnikuhärrat ootama jääda.

Äkki tuli Herbertile pörutav idee. Kohvitassiga toa poole kõndinud ja selle diivanilauale asetanud, tegi Herbert mõned kiired õlaringid. Seejärel istus ta diivanile ja haaras kätte ühe kunstikataloogidest. Nii, nii, Okas, Viiralt, Simmermann, Sampu. Vaat, need mehed olid omal ajal alles tegijad. 1970 aastate paiku olla Sampu vist isegi illustreerimisegagi tegelenud. Herbert võttis akvarellpaberi, sellise paksema ja visandas sinna harilikuga kiiresti umbes 17-aastase noormehe näokontuurid. Ta oli töösse mõnda aega väga süvenenud. Nõgesnõmmel räägiti ikka, et iga kunstnik peab endale ise leiva lauale teenima ja tihti saadakse kuulsaks alles siis, kui kaks kätt juba kirstus risti rinnal. Aga Herbert seda ei uskunud ja muheles tihti selle peale. Tema teada, oli kunstniku töö aluseks maalida ja harjutada kuni pintsel sõrmede vahelt kukub või kuni teatav väsimus tekib. Herbert oli kindel, et ka tema väsis kord ja mida on tal võimalik siis Laurile edasi anda? Millisena Lauri meenutab teda tulevikus? Kui üldse meenutab?

Alkohoolikust kunstniku elu pole miskit väärt, isegi kui arvata, et oled käeliselt hea ja arvad, et pool elu on veel ees. Herbert Linnar teadis seda, aga miski oli siiski, milles ta iial kindel ei olnud ja see miski oli- elu ise.

Muidugi, Lauriga pidi ta ühe tõsise vestluse maha pidama? Vanaema urnist, aga pois ei tahtvat sellest midagi kuulda ega teada. Päevad pole kohe mõnikord vennad ja elu on keeruline, mõtles Herbert.

____Ole selline, nagu sa soovid näida.____

____Sokrates____

PILK AJALUKKU

VOLDEMAR VAGA (1899-1999) oli Eesti kunsti ja arhitektuuri ajaloolane, pedagoog ja aktiivne ühiskonna tegelane. 1924 aasta kevadel, täpsemalt 14 märtsil, muutis midagi väga lihtsat kardinaalselt ta elu ja jäi seda mõjutama veel mitmeteks aastakümneteks. Oma päevaraamatusse kirjutas ta tookord järgmist:

“Oli 1924 aasta märts. Räästid tilkused, päike säras taevas ja ma olin parajasti teel ühe kunstiseminaris avamisaktusele. Minust möödus joostes uulitsapoiss, keda olin juba mitu nädalat näinud rikkamate härrade, prouade saapaid viksimas või siis treppe pühikmas. Seisatasin korra ja vaatasin tema poole ning siis nägin ta taskust välja paistmas sini-must-valget lippu. Midagi sooja käis mu südamest tol hetkel läbi. Mõistsin, et isegi kui see poisike oli pärit vaesest perest, ei unustanud ta iial armastamast ja mõtlemast midagi head oma kodumaast. See oli talle oluline.”

Mälestuse on Vaga kirja pannud 14. märtsi hilisõhtul 1924 aastal. Vaga oli andunud Eesti patrioot ja õppis aastatel 1918-1919 Ants Laikmaa Ateljeekoolis.